

Medgyes Lajos: Zilah

Szép a város a Meszes aljában,
Népe büszke, ősi származat;
Hölgyeinek csillag ég szemében,
Ifjúsága villám-lobbanat.

Itt ivának áldomást elődeink,
Hogy szétverték a Zalán hadát;
Nagy kő-kaput építvén az ormon,
Itt jegyzék ki a Magyar hazát...

Most is él az ősi áldomás még,
A szent hajdan most is fenn vagyon;
Szőlőhegyek körítik a várost
Mint megannyi gyöngyparadicsom.

Roppant pincék a hegyekbe vésve.
A nép ide ünnepelni jó,
A hazáért poharakat koccint
S lelkén elszáll a nagy múlt idő.

És Árpád, és Töhötöm árnyéka
Megjelen az áldomásokon.
A szívekben szent borzalom ébred,
S isznak, s szólnak lelkes hangokon.